

Дѣцата припахъ съ голѣма радостъ въ чифликъ, и като влѣзохъ вътрѣ, отъ бързина забравихъ да затворятъ вратата. Слѣдъ като се наиграхъ и тръгнахъ да си отиватъ, видѣхъ че вратата, бѣше отворена. Разглѣдахъ изъ двора за кончето, нѣ нигдѣ не можахъ да го видѣтъ. Помислихъ си, че трѣбва да е излѣзло.

— Стойчо, хайде да затворимъ вратата! — Каза Иванъ. Ама чувашъ ли, да не казваме на леля, че ний сме ъж оставили отворена; тя ще си помисли, че другъ пѣкойѣ е оставилъ отворена и кончето е излѣзло.

— О, не! отговори Стойчо. Нека си кажемъ правичката. Да кажемъ, че ний оставихме вратата отворена; тѣй да кажемъ на леля. Ако ѣ кажемъ истината, вѣрвамъ че ще ни прости.

Не, не. . . . Ний ще настояваме, че сме затворили вратата.

Подиръ единъ часъ Иванъ отиде въ къщи при леля си.

— Иване, каза му тя, азъ вѣрвамъ че не сте испустнѣли кончето, а?

— А, не, не лельо, какъ може тѣй?

Въ туй врѣме дойде и Стойчо.

— Е, какъ Стойчо, поиграхте си добрѣ, нали? Азъ знаѣхъ, че вий сте много добри момченца и не сте забравили да направите каквото ви зарѣчахъ. Кончето тамъ ли е?

Стойчо си наведе главата на долу и каза:

— Лельо, молю ти се прости ни. Ний като влѣзохме въ чифликъ не затворихме вратата, та кончето излѣзло на пѣтя и избѣгало. Азъ съмъ готовъ да ти помогнѣ, за да го намѣримъ.

Млади читатели, азъ не мислю, че е мѣчно да познаете, кое момче каза истенната и кое излѣга. Кончето не бѣше излѣзло както си мислѣхъ Стойчо и Иванчо, като видѣхъ вратата на чифликъ отворени. То бѣше си легнѣло на една страна на сламата, гдѣто Стойчо и леля му го намѣрихъ, когато излѣзохъ да го търсѣтъ. Макарь кончето и да бѣше въ чифликъ, нѣ Иванъ излѣга защото каза това, което мислеше че, не е истенно.